

Povídám, povídám pohádku...

Antonín Brousek

Povídám, povídám pohádku,
– a povídám ji pozpátku:

Jestli dosud neumřeli,
žijí šťastně podnes.
Honza zase půl království
zpátky na hrad odnes.

Princeznu s radostí vrátil
nazpět panu králi.
Drakovi přilepil hlavy,
aby se ho báli.

Popad uzel plný buchet,
ani neřek sbohem.
Drak zas mlsal princezny,
konšely a oheň.

Dokavad byl Honza svěží,
na mezi si sedl.
Před hladovým dědečkem
i drobečky snědl.

Když uviděl holátka,
co vypadla z hnízda,
hodil po nich kamenem
a začal si hvízdát.

Když uviděl zlatou rybku
na souši se dusit,
řek si – to jsem ještě nejed,
to bych mohl zkusit!

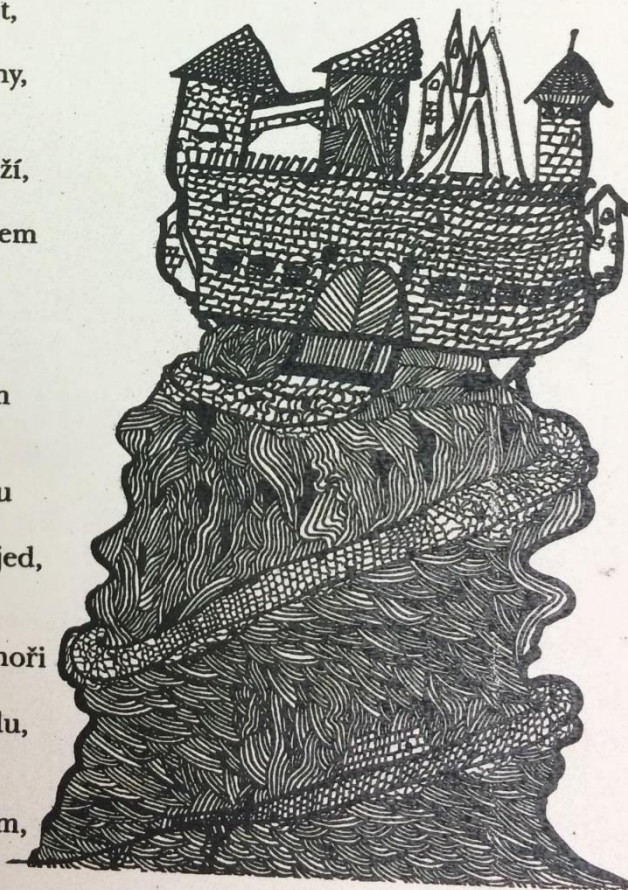
Když uviděl v Černém moři
na dně zlatý prsten,
připumpoval do něj vodu,
jinak nehnul prstem.

Mámu odstrčil i s rancem,
vydrápal se na pec,

kojila ho tam tak dlouho,
až byl malý chlapec.

Konečně byl nemluvnátko
a neuměl chodit,
chudý drvoštěp
ho v koši
šel do vody hodit.

Jistěže:
Na břehu stály tři sudičky
a držely v rukou udičky.
Vylovily ho z peřejí,
a řekly, že mu nic nepřejí.
Že si ho chytly na háček,
jen proto, že je naháček.

Čítanka str. 172

Miroslav Holub: Žito kouzelník

Pro obveselení pana krále promění vodu ve
víno. Žáby v ševce. Šváby v dráby.
A z potkana udělá ministra.
Uklání se a z prstů mu
kvetou sedmikrázky. A v týle mu sedí mluvící
pták.

Tak.

Vymysli ještě něco, žádá pan král. Vymysli
černou hvězdu. Vymyslí černou hvězdu. Vymysli suchou
vodu. Vymyslí suchou vodu.
Vymysli most svázaný povříslý. Vymyslí.

Tak.

Pak ale přijde nějaký žák a prosí: vymysli
sinus alfa větší než jedna.
Tu Žito zesmutní a zbledne:
Račte prominout.
Sinus je od plus jedné k minus jedné.
S tím se nedá hnout.

A odchází tiše špalírem dvořeníků z velké
královské říše do svého domova
v oříšku.

(1961)